

[Vesterager.]

Hensyn, idet Hjælpen skal være opdragende, Viljen til Livet, Selvopholdelsesdriften skal styrkes, ikke undermineres. Hjælpen skal anspore enhver til at yde det bedste, han kan, for at Livet kan blive saa lyst som muligt for vedkommende selv og hans Omgivelser. Endelig maa der ogsaa tages økonomiske Hensyn, saa at Samfundets Bæreevne ikke spændes alt for haardt; det skulde gerne være saadan, at der kan være Tilfredshed baade hos dem, der nyder den sociale Hjælp, og hos dem, der skal yde de nødvendige Bidrag.

Det var jo meget interessant at høre det ærede Medlem Hr. Nøhr tale om Skattevæsenet, og jeg var glad ved at høre det ærede Medlem sammenligne det med et Vildnis. Jeg har for lang Tid siden hørt op med at tro, at man kunde finde ud af det, jeg har maattet nøjes med at betale, men om jeg just kan tænke mig at vedblive at betale med Glæde, naar Skattevæsenet viser sit sande Ansigt, er et andet Spørgsmaal. Jeg afventer, hvad der kommer, naar Skattekommissionen har endt sit Arbejde. Skal man gøre det muligt for det danske Samfund at bære en social Lovgivning og skaffe Beskæftigelsesmulighed for de Mennesker, der er i Stand til at arbejde, maa man se til Bunds i forskellige af de Ting, som er medbestemmende for, at det kan lykkes. Da vi nu har drøftet ogsaa Landboforholdene, vil jeg gerne fremsætte en Bemærkning. Hvis man tager Landets Blade og lægger dem oven paa hinanden i en Stabel og gennemser dem, er der for mig noget underligt i at se, hvor mange, mange Hundrede der i hele dette Efteraar søger Arbejdskraft, samtidig med at der er saa mange Tusinde der gaar ledige. Det er et forkert Forhold. Det maa være, som det var i alt Fald i min Ungdom, at hvis man bliver slaaet ud et Sted, søger man at faa fat i noget andet. Jeg tror, det er en sund Fremgangsmaade, men jeg tror, at den sociale Udvikling og Opdragelse herhjemme har ført med sig, at mange Mennesker har den Opfattelse, at hvis det offentlige ikke uden videre kan anvise dem, hvor de skal tage fat, har de næsten ikke nogen Forpligtelse til at gøre sig Ulejlighed for at finde noget. Det er en uhyre farlig Udvikling at komme ind i, thi det maa til sidst ende med, at Samfundet skal anvise dem, hvor de skal være, og saa vil et Stykke af den personlige Frihed til selv at vælge sin Stilling og sin Arbejdsplads gaa tabt; men det tror jeg ikke, Ungdommen er tjent med. Vi har en paa mange Maader

dygtig Ungdom, jeg skal ikke angribe Ungdommen paa nogen Maade, men den maa virkelig forstaa sit Ansvar, forstaa, at den har en uafviselig Pligt til at se sig om efter Beskæftigelse, saa det bliver muligt for den at eksistere.

Arbejderspørgsmaalet paa Landet kan have sine Vanskeligheder, det kom meget stærkt frem under den Debat, vi for en Tid siden havde her i Salen om Skudshalesagen. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, jeg vil blot gerne lige fremdrage et Par enkelte Ting. De Lønninger, der nævnes, er jo meget forskellige. Paa den Egn, hvor jeg bor, kan vi efter min Erfaring slet ikke faa Arbejdskraft til enkelte af de Lønninger, der var Tale om ved den Lejlighed, men det understreger i tilstrækkelig Grad det, jeg netop fremhævede, at Folk selv maa se sig om for at finde de bedste Pladser.

Det blev fremhævet af det ærede Medlem Hr. J. S. Foget — vi kan se det i Fortrykket Spalte 832 —, at den unge Mand paa 24 Aar, som der blev diskuteret om — ham paa de 60 skal jeg forbigaa, det var vist en imaginær Størrelse, som der ikke er Grund til at tage i Betragtning —, havde en Løn paa 1 450 Kr., fri Husleje, Ildebrændsel, Mælk, Kartoffler — Mælken udgjorde endda 2 Potter sød daglig —, foruden hvad hans Kone fik for sit Arbejde, og foruden hvad han selv kunde tjene ved Akkordarbejde. Man kunde nok have Lyst til at spørge: Er de Lønninger, der der bydes i Landbruget, saa elendige, at de ikke kan sammenlignes med andre Lønninger? Jeg kan ogsaa henvise til den Lønskala, som det ærede Medlem Hr. Aage Fogh talte om, og som han fandt var forsvarlig, og som maaske enkelte Steder er endnu højere. Naar de unge Karle, lige fra Konfirmationsalderen op til 20 Aars Alderen, samtidig med at de faar deres Uddannelse, er i Stand til at tjene saa anselige Lønninger, maa man i alt Fald holde op med at tale om, at det er nødvendigt for Landbonddommen at forlade Landbruget og gaa ind til Byerhvervene; thi det er ganske urimeligt og kun til Ødelæggelse for dem, der skal arbejde i Byerne, og til Ødelæggelse ogsaa for den Ungdom, som kommer derind og gaar ledig.

Selvfølgelig har det ærede Medlem, som talte lige forud for mig, Ret i, at den Kampmetode, som man har brugt i Industrien og forskellige andre Steder, ikke godt kan anvendes i Landbruget. Jeg vilde ogsaa meget nødig, det skulde komme dertil. Men saa maa man ogsaa forstaa, at saa er